

mes. Det har heller ikke været Udvalget muligt at se, at der skulde være nogen Statsinteresse, som skulde kunne forhindre, at den Plan, som i sin Tid er blevet approberet af Kjøbenhavns Magistrat, og som er tiltraadt af Indenrigsministerens Forgænger i Driften af de sjællandske Jernbaner, skulde skabe nogen Statsinteresse. Det har som sagt ikke været muligt for Udvalget at se dette, men, da det dog kunde tænkes, at den høitærede Indenrigsminister er i Besiddelse af saadanne Oplysninger, at det kunde være betænkeligt at imødefomme Andragendet, har Udvalget af den Grund indskrænket sig til at henvise Andragendet til Indenrigsministerens Overveielse, saaledes altsaa, at det maa bero paa de Oplysninger, den høitærede Minister er i Besiddelse af, hvorledes man i øvrigt kan stille sig til Sagen.

Minestab: Jeg kan slutte mig til den Indstilling, som er fremkommen under Nr. 2 fra Udvalget om Henvisning af et Andragende fra 5 Grundeiere paa Besterbro, om jeg end ikke i hver Henseende kan slutte mig til de Bemærkninger, hvormed den ærede Ordfører ledsagede den. Vel er det saa, at Andragerne gaa noget for vidt, naar de i Slutningen af deres Andragende forudsætte, at Regjeringen ved Overenskomsten af 16de Oktober 1880 med det sjællandske Jernbaneselskab, hvorved den gik ind i det sjællandske Jernbaneselskabs Forpligtelser, ogsaa skulde have overtaget en Forpligtelse lige overfor Kommunen til at foretage den Gadeforlængelse som her er Tale om, thi det kan jo ganske vist ikke nægtes, at der eksisterer ikke for det sjællandske Jernbaneselskab nogen Forpligtelse lige overfor Kommunen i saa Henseende, hvormod Forholdet er det, at det sjællandske Jernbaneselskab havde ansøgt om at faae et Tilslag fra Magistraten om, at Magistraten vilde sanktionere et Gadeanlæg over dette Stykke Grund, som tilhørte det sjællandske Jernbaneselskab, men en Forpligtelse overfor Kommunen havde det selvfølgelig ikke. Men vel gaar saaledes Andragendet noget for vidt, men det kan paa ingen Maade nægtes, at de paagjældende Grundeiere og i det Hele Beboerne af de tilstødende Gader have lidt en betydelig Skuffelse ved den Vending, som Sagen har taget, siden det paagjældende Jordstykke i Forbindelse med det Øvrige, som Jernbaneneier, er gaaet over til Staten, og at de have havt den allerstørste Grund til at føle sig skuffede; thi Forholdet var jo det, som det tidligere var antydet i Andragendet, at allerede under 28de Januar 1879 havde det

sjællandske Jernbaneselskabs Direktion henvendt sig til Magistraten og anmodet den om Approbation paa en Plan, hvori disse Gadeanlæg vare, hvilken Plan nogle sluttede sig til den af Gartner Hinge udgivne Plan om Anlæg af disse Gader, og under 6te Februar 1879 svarede Magistraten, at naar Hinge udstedte en Deklaration om, at de paagjældende Arealer, som gik over hans Grund, og som han havde bestemt til Gadeanlæg, for bestandig skulde udlægges til Gade og forblive som Gade — det er den sædvanlige Deklaration, som bruges ved en saadan Lejlighed — vilde man ogsaa kunne approbere det sjællandske Jernbaneselskabs Andragende om Gadeanlæggets Fortsættelse over den Grund, som tilhørte det sjællandske Jernbaneselskab, og under 17de April 1879 meddelte Magistraten Jernbaneselskabet, at nu var Forholdet sikret med Hensyn til Hinges Grund, der var en Deklaration udstedt af ham, og Gadeanlægget over hans Grund altsaa slaaet fast, og Magistraten kunde altsaa nu godtgjende Gadeanlæggets Fortsættelse over Jernbanens Grund. Men derefter gik Sagen istaa, fordi strax efter eller maaske noget før var Underhandlingerne mellem Jernbaneselskabet og Staten om Overgangen af Jernbanerne til Staten komne i Gang, og senere hen har Indenrigsministeriet under 20de Mai 1880 meddelt Magistraten, at nu fandt Indenrigsministeriet Betænelighed ved at give Sanction til Afhændelsen af Selskabets Grund syd for Besterbro. Nu kan jeg jo ganske vist nok forstaa de Motiver, som have ledet Regjeringen til ikke at gjøre det Skridt ud, som det sjællandske Jernbaneselskab havde indledet. Jeg er ikke blind for, at det nok for Regjeringen kunde stille sig saaledes, at da der den Gang var nedsat en Kommission til at tage Jernbaneforholdene omkring Kjøbenhavn i det Hele under Overveielse, var det naturligt ikke at præjudicere Sagen, men afvente, hvorvidt det paagjældende Grundstykke kom til at indgaa som Led i nogen Plan, der maatte fremkomme fra denne Kommission. Det viste sig imidlertid ikke at være Tilfældet; det paagjældende Grundstykke kom ikke til at figurere hverken som Del af Jernbanens Grund eller som Bane stykke i nogen af de Planer, som fremkom fra Kommissionens Haand. Men derefter kan jeg jo forstaa, at det kun var paa Grund af den Hensynsfuldhed, som jo altid karakteriserer Regjeringen, at den har villet afvente Sagens Behandling i Rigsdagen, skjøndt Regjeringen ikke selv havde foreslaaet noget som helst Jernbaneforslag, hvorved dette Grundstykke var kommet til Benyttelse,